

ИЗМЕЂУ СУДБИНЕ И ОБИЧНОГ ЖИВОТА

ПОЗОРИШТЕ
КАО
МЕСТО
СУСРЕТА

46. БОРИНИ
ПОЗОРИШНИ ДАНИ

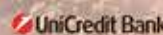
Град Вршац

Република Србија

ДУНАВ
ОСИГУРАЊЕ

VITEZ & KOM

БИЛТЕН 6

[The page contains dense, overlapping, and mostly illegible text fragments.]

СИНОЋ НА БОРИНИМ ПОЗОРИШНИМ ДАНИМА

У оквиру пете такмичарске вечери 46. Бориних позоришних дана, врањска публика имала је прилику да погледа представу *Уна* по истоименом роману Моме Капора у драматизацији Стевана Копривице, а у режији Дејана Пројковског, у изведби Звездара театра из Београда.

ОЦЕНА ПУБЛИКЕ ЗА
ПРЕДСТАВУ
УНА

4,89

Разговор о представи Уна Субјективни ракурс је кварљива роба

У разговору након преставе Уна у извођењу Звездара театра из Београда (у режији Дејана Пројковског, у драматизацији Стевана Копривице а по роману Моме Капора), која је одиграна пете такмичарске вечери 46. Бориних позоришних дана, учествовали су глумци Магдалена Мијатовић, Сена Ђоровић и Никола Ристановски. Представа се бави љубавним односом младе жене и старијег мушкарца, њеног професора, док у исто време у себи садржи теме конформизма, партијског запошљавања и напредовања. Разговор водио драматург Бојан Тасић.

На почетку разговора Бојан Тасић је изразио добродошлицу ансамблу представе и најавио да разговор неће дуго трајати због еуфоричне атмосфере након проглашења изборних резултата.

Бојан Тасић: Магдалена, од којег тренутка се њој Вама однос Уне према професору мења из наметнутог (нејириситојне) обавезе у заљубљеност, љубав, а њомом и токсичан однос?

Магдалена Мијатовић: Рекла бих да се измешта оног тренутка када се између њих деси разговор. Управо у разговору успевају да једно код другог изазову осмех на лицу. То је тренутак када се деси неки први корак ка опуштању и споју. Негде је поглед увек прва веза између двоје људи. Због тога људи сами носе своје оклопе, своје трауме. Некада на не толико очигледан начин, у њима самима дешавају се промене које некоме другом не би биле видљиве. Рекла бих да у сцени када се дешава интервју, већ почиње њихова веза која је више приватна него пословна.

БИЛТЕН 6

Желео сам да избећнем оштрих ишана слично-сти између романа, филма и представе, ко је конзумирао сва три медија оштро ће највише разлику. Оно што бих издвојио као интересантну разлику јесте однос између професора Мишела и његове супруге, јер је доста слојевитији у овој инсцениацији.

Сена Ђоровић: Стеван Копривица је већ понудио ово решење, читала сам и роман и гледала филм, зато знам колико је одсутна госпођа у односу на понуђену драматизацију. Јако ми се допало јер ово више није пука функција зарад наше приче. Немамо издвојени пар Уну и Бабића, него и друге ликове који померају радњу. Занимљиво ми је јер је драматург остварио лик који тумачим и омогућио јој још једну димензију и могућност да се кроз причу избори за себе, да се избори за своје парче слободе. Она врло свесно, без наметања ситуације, она се много боље разуме са својим супругом од своје млађе „супарнице“. Мени је било јако занимљиво да баш на тај начин представим овај женски субјект која се бори за своју слободу, љубав и себе. Опет пуна разумевања и љубави за свог супруга и Уну коју апсолутно разуме.

Ако смем да приметим, што се од првог тренутка просио види. Ваш први сусрет са супругом, њомом и Уном у покрећу, очима... Вишачно стављање до знања како знаће шта желиће и знаће шта ће се њу десити. То оштро њму није први њу. Донекле све жовијални и харизматични на сличан начин као Бабић коме је што заштитни знак. Било је примено уклапајући слојеве у њиховим односима њомом често једно говориће а преће мислиће и на индиректан начин њокушаваће да њућиће њу младу и неискусну жену.

Сена: Апсолутно, то радим на један јако нежан начин према Уни. Хвала што сте то приметили. Опет са друге стране, однос Бабића и продекана је такође слободније урађен у односу на филмски и књижевни предлог.

Никола Ристановски: Слажем се и драго ми је да је то препознато. У старту сам инсистирао да ово није дуо драма. Сећам се тачно да сам инсистирао на поскупљењу односа Бабића са супругом. Знате, то није проста размена старо за ново. Како би направили дубље ствари, морамо избегнути клишее. Мене занима део приче из перспективе моје супруге, радио бих је како се ради Розенкранц која је била апсолутно и чак валиднија. Са друге стране однос са продеканом Дукићем, мислио сам да је боље ствари не држати црно белима. У нашем друштву, на жалост, сви смо ми некакви другови. У оквиру тог другарства, расли смо заједно, стварају се анимозитети који су невероватни. Можда је то најсимптоматичније за Балкан. Као у *Бурењу барућа* сви смо ми добри али свакако ради иза леђа. Због тога је поскупљење односа са Дукићем још боље проиграло за причу. Ово је драма о четворо људи, свако из свог ракурса има своју истину и није да је неко негативан или позитиван. Када би билио објективни, што нисмо, могао бих да поверујем и Дукићу. Мислим да је то најдрагоценије за ову представу, да свако брани своју истину. Надовезивати сва четири лика који су подједнако важни.

Чак се и њихови односи моју тумачиће као лица и налик једни другим. Имамо два професора који су две различите стране исто новчића.

Никола: Тако је!

Оштро је што један систем, најскупиља реч вечерас, који треба да се мења.

Никола: Не могу да оправдам Бабића, углавном се трудим да оправдам лик, али се више не ради о томе, морамо ићи дубље. Не себи судити, не правдати се, али не мислити како је само мој ракурс исправан. Врло пажљиво са тим и вечерас. Стално морамо испитивати своје ракурсе који су кварљива роба. Ја не жалим Мишела, он има своје одговорности и грехове које мора да носи. Тако и сви други.

БИЛТЕН 6

Осврт на представу *Уна*, или можеш ти то боље, Мишел

Представа *Уна*, у продукцији Звездара театра из Београда, према мотивима истоименог романа Моме Капора, а у драматизацији Стевана Копривице и режији Дејана Пројковског, изведена је пете вечери 46. „Бориних позоришних дана”. Једно од најпознатијих дела југословенске савремене књижевности овом поставком добија ново сценско читање, у којем се интимна прича о љубави средовечног професора и младе студенткиње преплиће са питањима политичке моћи, академских слобода, друштвених промена и личне одговорности.

У средишту радње налази се Мишел Бабић (Никола Ристановски), угледни професор социологије медија, интелектуалац препознатљив по својим провокативним јавним наступима и критичком односу према друштвеним институцијама. Његов живот мења сусрет са студенткињом Уном Војводић (Магдалена Мијатовић), која му прилази под изговором да жели да уради интервју. Међутим, иза њеног интересовања стоји политичка интрига: проректор Дукић (Марко Гверо) користи Уну како би прикупио информације о професоровим политичким ставовима и могућим намерама. Односкоји започиње као покушај манипулације постепено прераста у љубавну везу, чије последице превазилазе приватни живот двоје протагониста.

Драматизација Стевана Копривице сажима Капорово дело на четири лика. Иако је Унин и професоров љубавни однос централни покретач радње, политичке околности и породични односи непосредно доприносе развоју сукоба. Значајну улогу имају и професорова супруга Олга (Сена Ђоровић) и проректор Дукић. Њих двоје представљају различите димензије последица које ова несвакидашња љубавна веза производи: Олга указује на цену коју професорове одлуке имају у његовом приватном животу, док Дукић отелотворује политички опортунизам и инструментализацију академских институција.

Занимљив је начин на који представа обрађује друштвени и политички контекст. Професорова предавања, поред тога што су средство карактеризације главног јунака, су и прилика за директно обраћање публици. Кроз њих се отварају питања демократије, студентског бунта, колективне одговорности, идеолошких подела и положаја интелектуалца у друштву. Копривица притом свесно повезује различите историјске тренутке. Свет представе није прецизно смештен ни у осамдесете године прошлог века, када се дешава радња романа, ни у савремену Србију, већ функционише као простор у којем се препознају слични механизми политичког притиска и контроле.

Режија Дејана Пројковског ослања се на стилизацију и визуелно наглашавање основних тематских мотива. Сценографија Валентина Светозарева обликује простор који истовремено сугерише јавну и приватну сферу. Посебно су упечатљиви транспаренти који окружују сцену, призивајући атмосферу протеста и политичког незадовољства. Њихово претварање у књиге успоставља занимљиву везу између образовања, интелектуалног отпора и политич-

БИЛТЕН 6

ког деловања. Насупрот томе, интимни простор Мишелових и Униних сусрета обликован је транспарентним, пластичним материјалима, чиме се наглашава привид приватности њиховог односа. Иако покушавају да своју везу заштите од спољашњег света, њихова интима од почетка остаје изложена туђим интересима и погледима. Љубавне сцене режиране су кроз стилизовани покрет, уз музику Горана Трајкоског. Уместо графичког приказивања еротике, Пројковски користи кореографски обликоване призоре који наглашавају емоционалну и физичку привлачност двоје протагониста.

Глумачки ансамбл доприноси значајном квалитету ове поставке. Никола Ристановски професора Бабића обликује као харизматичног, духовитог и интелектуално самоувереног човека, иза чије се јавне слике постепено откривају умор, разочарање и унутрашња несигурност. Његов Мишел је истовремено представљен као морални ауторитет и као човек чија су начела у сучељавању са његовим слабостима. Магдалена Мијатовић у улози Уне успешно комбинује младалачку самоувереност, провокативност и емоционалну рањивост. Њена Уна, за разлику од Капорове Уне, активна је учесница односа, и не служи само као предмет мушке фантазије. Сена Ђоровић лику Олге даје значајну драмску тежину, нарочито у тренуцима када преиспитује сопствени положај у односу са супругом и постепено постаје свесна граница сопственог пристајања на такав однос.

Марко Гверо, са друге стране, Дукића обликује као бахатог, прорачунатог и политички прилагодљивог човека, чије понашање открива начин на који се институционална моћ користи за остваривање личних интереса.

Уна, између осталог, отвара и питање односа љубави и слободе, односно могућности слободног избора у околностима неравноправних односа моћи. Мишел и Уна припадају различитим генерацијама, имају различит друштвени положај и различите животне могућности. Самим тим је немогуће њихов однос посматрати искључиво као романтичну причу о двоје људи који се супротстављају друштвеним конвенцијама. Он подразумева и питања ауторитета, зависности, одговорности и последица личних одлука.

Све у свему, ово је визуелно промишљена представа која успешно повезује познати књижевни предложак са савременим друштвеним питањима, испитујући однос између интимног и политичког, са уверљивим глумачким интерпретацијама које познатим ликовима дају другачије рухо и нову слојевитост, а публици доноси причу о људима који покушавају да сачувају своју слободу и достојанство у свету у којем се приватни живот тешко може одвојити од друштвених прилика.

Јелена Гавриловић,
драматуршкиња

Интервју са глумицом Магдаленом Мијатовић

Као млада глумица која је завршила Академију уметности у Новом Саду, колико је тешко наћи посао данас?

- Увек сам веровала да човек мора сам пронаћи неки свој пут. Као и на пријемном испиту који је неизвестан по питању уписа, тако и у пословном животу све је у неком смислу као „класика“. Просто, дођу периоди стагнације, када нема много посла... и у тим моментима осећам да увек постоји начин да радим на себи како би напредовала. Моја животна девиза је како зрачиш тако и привлачиш. Колико радиш на себи, толико ти се враћа. Наравно да не може све и одмах да се деси, све што се ипак деси управо је по нашем кроју и кроз живот пролазимо са задацима који нам помажу да надоградимо своју личност, вештине и у складу са тим одвија се остатак живота.

У том смислу можемо закључити да по сличном аршини долазе одређене улоге.

- Долазе улоге и долази развој. Мени искрено посла, хвала Богу, не хвали. Наравно, било је тренутака када га није било и биће опет таквих тренутака. Једноставно, то је природа посла, само је важно веровати у оно што желиш и волиш.

Уна је јако бистра улога, носећа улога предсјаве која ће не сумњам бити твоја одскочна даска.

- Та улога ми јако много значи, али је управо и она дошла из једне фазе када сам радила дуго на себи и превазилазила личне страхове и несигурности. Зато ову улогу у Звездари сматрам наградом у мом животу, самим тим све што из тога проистекне сматрају срећом.

БИЛТЕН 6

Из Збирке (вероватно) нејроцишаних драма

Скенирајте код како би читали савремене домаће драмске текстове

BITANGA I PRINCEZA

Miomir Milosavac

Upoznala sam ga jedne večeri u izlasku.
Crn, visok i snažan.
On je tako jak - on može da otvori vrata i
pokaže mi ceo stan.
Želim da ga uhvatim i da mu kažem:
Biću tvoja devojka!

MILICA AMIDŽIĆ

F1001

ILI PROCEPI

CELOVEČERNJIKOMAD

TRANSCRIPT / ODLOMCI

NAGRADA STERIJINOG POZORJA ZA ORIGINALNI
DOMAĆI DRAMSKI TEKST ZA 2020/21

PROČITAJ CELU DRAMU

FILE 2 TRANSCRIPT

ČAPLIN: Mi smo vaša komedija. I to je od svega najstrašnije u ovoj vašoj poludejoj prčiji. Taj grohotni smeh koji puštate da odjekuje celom zemljom, to je naša smrtna kazna. Pretvorili ste zemlju u neprekidni vodvilj. Dragstor za gađanje tortama. Mi samo imamo da proturimo glave kroz rupe. Znaite šta, bolje nas pendrečite i u logore trpajte, nego da se ovako dalje šegačite sa našim poniženjem. Dosta je bilo, ukidamo vam razonodu! Nema više... Zatvaramo.

Davor Špišić

MOĆI GRAĐANINA ČAPLINA

(nemi film)

Скенирајте код како би читали савремене домаће драмске текстове

milana
matejić
CIKLUSI
*ili Sve je
to na
majku*

- Bože, sine što
si prosta
Ajde, kući

Majko, čujemo li se?

LILIT NA ZEMLJI
Ana Ogrizović

♀ ☾ ♂

БИЛТЕН 6

Вечерас на репертоару

Борис Лијешевић

МОЈЕ ПОЗОРИШТЕ

Режија: Борис Лијешевић
Атеље 212
Београд, Србија

Понедељак, 26. октобар у 20 часова

Драматург: Димитрије Коканов
Сценограф: Саша Ивановић
Костимографиња: Марина Сремац
Композитори: АП Дуо (Соња Лончар и Андрија Павловић)
Сарадник за сценски покрет: Денеш Дебреи
Организатор: Бошко Радоњић
Прва асистенткиња редитеља: Исидора Куленовић
Други асистент редитеља: Јован Илић

Суфлерка: Анка Милић
Дизајн и реализација светла: Игор Миленковић
Дизајн и реализација звука: Драган Стевановић-Багзи
Шминка: Дубравка Бушатлија
Фотограф: Бошко Ђорђевић

Представа траје 1 сат и 45 минута

АТЕЉЕ 212

Играју:

Небојша Илић
Ана Мандић
Војин Ђетковић
Бранка Шелић
Бојан Жировић
Борис Лијешевић

БИЛТЕН 6

Сутра на репертоару

Дејан Дуковски

ЦРНО ЗЛАТО

Режија и адаптација: Оливер Фрљић
Београдско драмско позориште
Србија

Уторак, 27. октобар у 20 часова

**BEOGRADSKO
DRAMSKO
POZORIŠTE**

Превод: Соња Должан
Драматург: Маја Тодоровић
Сценограф: Игор Паушка
Костимограф: Татјана Радишић
Сценски покрет: Милица Церовић
Сценски говор: Радован Кнежевић

Играју:

Димитрије: Милутин Милошевић
Мара: Наташа Марковић
Ангела: Ања Ђурчић
Ката: Јана Милосављевић
Киро: Милан Зарић
Семир: Амар Ђоровић
Извршитељка: Бојана Стојковић
Бараба: Љубомир Булајић
Бели миш: Ана Јанковић

Инспицијент: Анастасија Пантић
Суфлер: Зорица Попов
Организатор: Драгана Драгићевић

Представа траје 1 сат и 40 минута

БИЛТЕН 6

ПОЗОРИШНИ ФЕСТИВАЛ БОРИНИ ПОЗОРИШНИ ДАНИ
СМЕХ, ТИШИНА, ИСТИНА И ЈОШ ПОНЕШТО, Врање, 21 - 28. октобар 2026.

Оснивач - Град Врање

Организатор - ЈУ Позориште „Бора Станковић“ Врање

Директор фестивала - Кристина Јањић Стојановић

Селектор - Спасоје Ж. Миловановић

Уметнички директор - Бојан Јовановић

Технички директор - Горан Стојковић

Визуелни идентитет - ГДС ГРИФОН Врање

Односи с медијима - Јасмина Јанковић

Маркетинг - Миланка Стојковић

Финансије и рачуноводство - Марија Ристић Златановић

Организациони одбор:

Председник - др Слободан Миленковић, градоначелник

Заменик председника - Милан Илић, заменик градоначелника

Чланови:

Зорица Јовић, председница Скупштине града

Данијела Милосављевић, члан Градског већа за ресор – социјална питања, локална самоуправа и информисање

Бојан Костић, члан Градског већа за ресор - буџет и финансије

Кристина Јањић Стојановић, директор ЈУ Позориште „Бора Станковић“

Бојан Јовановић, уметнички директор ЈУ Позориште „Бора Станковић“

Горан Стојковић, технички руководиоца ЈУ Позориште „Бора Станковић“

Јасмина Јанковић, руководиоца маркетинга и самостални организатор ЈУ Позориште „Бора Станковић“

Вида Стојановић, самостални саветник у Одсеку за образовање, културу, спорт и омладину

Јелена Пејковић, секретар Градског већа

Уредништво билтена:

Бојан Јовановић - глумац и уметнички директор позоришта

Бојан Тасић - драматург

Јелена Гавриловић - драматуршкиња

Дејан Димић - новинар

Богдан Јанковић - редитељ

[illegible]

Покровитељи фестивала:

ВРАЊЕ

Република Србија
Министарство културе и информисања

ДУНАВ
ОСИГУРАЊЕ

VITEZ & KOM

CONNECT
FREIGHT

Пријатељи фестивала

Prenočište
SoLe

ALEKSIĆ

ЗЛАТНА
ЛУПА

KAVIM
Jedinstvo
VRANJE

Bivoda

ГРАДСКА
МЕЈАНА

Медијска подршка

ВРАЊСКА

ПОЛИТИКА

вечерње
НОВОСТИ

VRANJE NEWS

